

er Tale om. — Det er fremdeles, som jeg før anførte, nævnt af Kommissionen, at Baadene skulde pådelægge Orøben eller Bevogningen paa Havbunden. Det er jo bekendt — det veed enhver, som har haat Leilighed til at færdes paa vore Kyster —, at der paa Kysterne opdriver ganske overordentlig store Mæsker af Lang, Søgræs eller anden Bevogning fra Havel, hvad Naavn det nu maa have, og Spørgsmaalet maa da blive det, om den Skade, som man kan gjøre paa denne Bevogning med et Baad, som trækkes over den, eller med andre Redskaber, som benyttes, spiller nogenlunde Rolle overfor den Skade eller den Ansættelse, som Bevogningen lider ved Storm, oprørt Sø, Strøm og de øvrige store Naturkræfter, som her kunne komme i Betragtning? Jeg tilstaar, at saa længe indtil jeg maatte blive bedre belært, forekommer det mig, at den Virkning, som Storm, Strøm, oprørt Hav og deslige har paa Havbundens Bevogning, er af en saa aldeles overveiende og overvældende Betsaffenhed, at den Udvalgelse, som Brugen af et Baad eller af de andre Redskaber, som anvendes, saasom Plumpstang, Malesstang, Strygglub eller hvad det nu hedder, kan forarsage, ikke kan komme i allerminste Betragtning. Saaledes stiller det sig for mig. — Kommissionen har fremdeles nævnt, at man ved Brugen af Baad tilintetgjør Bløddyrerne, som findes paa Havbunden, og som skulde tjene Fiske til Næring. Disse Bløddyr bestaa hovedsagelig af to Slags, nemlig Skaldyr og de Dyr, som ikke have nogen saadan Betsaffenhed. Hvad Skaldyrerne angaar, da er det jo bekendt, at man kan overskrabe en Østersbank mange Gange, hvorved man vender og tumler Østersen omkring i forskjellige Stillinger, uden at Bankerne antages at lide Noget derved, naar man blot ikke borttager flere Østers, end at Forplantningen i en passende Maalestok kan vedblive at gaae for sig, og jeg ser ikke, at der i Kommissionens Betænkning er oplyst Noget om, at de andre Skaldyr i saa Henseende skulde være mere sensible end Østers. Hvad angaar de uskallede Bløddyr, som findes i Havet, da er det jo bekendt, at mange af dem ere af en saa forunderlig Betsaffenhed, at naar man skjæver dem over i to eller flere Stykker, saa fortsætter hvert af Stykkerne et selvstændigt Liv, og der bliver et nyt Dyr af hvert Stykke. Disse Dyr synes altsaa heller ikke at være saa særdeles sensible, og det synes heller ikke, at den Skade, som man kan gjøre dem ved at trykke dem, berøre dem med et Baad eller endog rive dem i Stykker, kan spille nogen væsentlig Rolle; i det Mindste finder jeg ikke oplyst det Allermindste derom i Kommissionens Betænkning. — Endelig nævnte jeg, at Kommissionen har anført, at man ved Baad og de øvrige Redskaber tilintetgjorde den gyldte Rogn, idet de Æg, som laa paa Havbunden, fanges af Røttet. For det Første skal jeg dertil bemærke, at det ikke syntes at kunne

gjalde om flere Fiskearters Rogn. Jeg ser, at Kommissionen oplyser selv, at Løvsken, som jo er en af de væsentligste Fiskearter, der ere Gjenstand for Fiskeriet, ikke lægger sin Rogn paa Bunden, men affætter den flydende i Vandet — jeg tror paa Overfladen af Vandet — hvor den da befrugtes og udvikler sig til Fisk. Med Hensyn til Silden har jeg heller ikke kunnet finde noget Bestemt anført om, at dens Rogn sættes eller i længere Tid bliver liggende paa Havbunden, og Kommissionen har ikke oplyst Noget omhelst derom. Ikke heller ser man fremdraget i Kommissionens Betænkning, at det er sædvanligt, at man med disse Drivbaad indfanger større eller mindre Mæsker af Fiskerogn. Jeg veed ikke, om det er Tilfældet, men jeg har ikke kunnet finde nogen Paastand fremsat i Kommissionens Betænkning om, at man i Virkeligheden har iagttaget noget Saadant. Men man maa, tror jeg, i det Hele være lidt nøie-regnende med Hensyn til Kommissionens Paa-stande i saadanne Retninger. Kommissionen synes at hente sine Motiver, hvor den kan faae dem fra. Jeg skal saaledes bringe i Erindring, at med Hensyn til Plumpstange og Malesstangen anfører Kommissionen blandt andre som et Motiv til at forbyde disse Redskaber, at det kan hælde, at man stikker en Al to Gange igjennem istedetfor tre, hvilket er grusomt. Det kan man jo gjerne give Kommissionen Ret i, at det maa forarsage Alen den dobbelte Smerte. Jeg tør sige, at jeg fra mit Standpunkt har den største Sympathi med alle saadanne Betsættelser, som gaa ud paa at lette Dyrene den Pine, som de lide ved at skulle tjene til Føde for Menneskene. Jeg kunde f. Ex. tænke mig, at jeg kunde give min Stemme til meget virksomme Midler for at forhindre, at man slaar Alene levende, som jo daglig ster; men jeg tør dog ikke gaa saa vidt, at jeg tror, at der kan være Grund til at forbyde et ellers hensigtsmæssigt Fiskeredskab, fordi det er muligt, at det kan komme til at stikke en Al to Gange igjennem istedetfor een, og det er det, som Kommissionen blandt andet anfører som Motiv til at forbyde disse Redskaber. Det staar i Kommissionens Erklæring Pag. 17. I det Hele maa jeg komme tilbage til, at jeg i Kommissionens Betænkning savner en virkelig indgaaende eller indtrængende naturvidenskabelig Behandling af disse Spørgsmaal. Der findes i saa Henseende meget lidt i Kommissionens Betænkning, endsskjønt der findes grumme mange Ord i den, og Kommissionen gaar endogsaa saa vidt i den Retning, som jeg nævnde, at den af og til udfatter naturvidenskabelige almindelige Sætninger, der ganske vist ere fuldstændig urigtige. Jeg skal som Exempel herpaa nævne, at der i Kommissionens Betænkning Pag. 5 nævner og Pag. 6 øverst er Tale om, at Erfaringens Vidnesbyrd skulde bekræfte eller have beviist, at Mennesket fornaar at tilintetgjøre alle Naturens Hjælpekilder. Det er en Sætning, som